

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ในการสื่อความหมาย ติดต่อสัมพันธ์ในสังคม เริ่มมาจากภาษาสัญลักษณ์ ภาษาท่าทางหรือภาษาใบ้ แล้วจึงรู้จักใช้การเขียนเสียงธรรมชาติ ประกอบท่าทาง ต่อจากนั้นได้พัฒนาเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนตามลำดับ ดังที่เจียรนัย ศิริสวัสดิ์ (2538: 1) ได้ให้ความหมายของภาษาไว้สรุปได้ว่า ภาษาหมายถึงเสียง กิริยาท่าทาง รวมทั้งระบบสัญลักษณ์หรือหลักภาษาที่มนุษย์สร้างขึ้น โดยตกลงรับรู้และเข้าใจความหมายร่วมกัน เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารถ่ายทอด ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้ความคิด ความรู้สึกและอารมณ์ จากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งด้วยวิธีการต่าง ๆ ภาษาถือว่าเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของมนุษย์ ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช เมื่อครั้งเสด็จพระราชดำเนินไปทรงร่วมในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทยคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในวันที่ 29 กรกฎาคม 2505 ตอนหนึ่งว่า

“...ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือ เป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่นในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี...”

ภาษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของมนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารถ่ายทอดความรู้ความคิด สร้างสรรค์วรรณศิลป์และสืบทอดวัฒนธรรมไปยังคนรุ่นหลัง ชาติจำเป็นต้องมีภาษาเป็นของตนเองเพื่อใช้ในกิจการของตน การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญยิ่ง การมีภาษาเป็นของตนเอง ทำให้คนในชาติสำนึกว่าแต่ละคนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของชาติตน การที่ชาติไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติจึงถือว่าเป็นความโชคดีและเป็นสิ่งที่คนไทยภาคภูมิใจในอัจฉริยภาพของบรรพบุรุษผู้สร้างสรรค์ภาษาไว้ให้เป็นเอกลักษณ์ เป็นศักดิ์ศรีและเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติอันทรงคุณค่ายิ่ง สมควรที่คนไทยทุกคนจักต้องช่วยกันดำรงรักษาภาษาไทยไว้คู่แผ่นดินไทยสืบไป ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งพระราชทานในการประชุมครั้งนั้นด้วยว่า

“...เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษา

ให้บริสุทธิในทางออกเสียง คือให้ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่ง
ต้องรักษาให้บริสุทธิในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยค
นั้นเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาที่สามคือความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่ง
พวกเรานึกว่าไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้...”

ภาษาไทยจึงมีความสำคัญและมีคุณค่ายิ่งต่อคนไทย ดังพระบรมราโชวาทเนื่องในพิธี
พระราชทานปริญญาบัตร ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2502 ซึ่งมี
เนื้อความในพระราชดำรัสตอนหนึ่งแสดงถึงความที่ทรงตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยและ
ทรงเป็นห่วงในการใช้ภาษาไทยว่า

“...เมื่อมาคำนึงถึงวิธีที่จะนำความรู้ไปใช้ประโยชน์จะต้องอาศัยสิ่งใด
บ้างแล้ว ก็เห็นว่าสิ่งสำคัญที่สุด คือ ภาษา การได้มาซึ่งวิชาความรู้ต้องอาศัยภาษา
การนำวิชาความรู้ไปใช้ก็ต้องอาศัยภาษาอีก...ในปัจจุบันปรากฏว่า ได้มีการใช้คำ
ออกจะฟุ่มเฟือย ไม่ตรงความหมายอันแท้จริงอยู่เนืองๆ ทั้งการออกเสียง ไม่ถูกต้อง
ตามอักขรวิธี ถ้าปล่อยให้เป็นดังนี้ ภาษาของเราก็มีแต่จะเสื่อมโทรม ชาติไทยเรามี
ภาษาของเราใช้เอง เป็นสิ่งอันประเสริฐอยู่แล้ว เป็นมรดกที่มีค่าตกทอดมาถึงเรา
ทุกคนจึงมีหน้าที่จะต้องรักษาไว้”

นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการหลายคนได้กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของภาษาไทยไว้ดังนี้

ปราณี บุญชุ่ม (2537: 116-117) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของภาษาไทย สรุปได้ว่า

1. ภาษาไทยเป็นเส้นทางชีวิตของคนไทย และเป็นปัจจัยสำคัญของความมั่นคงของชาติ
2. ภาษาไทยเป็นภาษาการศึกษา ใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนทุกวิชาทุกระดับชั้น
3. ภาษาไทยเป็นภาษาเพื่อการประกอบอาชีพทุกด้าน
4. ภาษาไทยเป็นความภาคภูมิใจของคนไทยที่สืบทอดกันมาช้านาน

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2538: 33-42) กล่าวถึงภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติในประเด็น
สำคัญไว้ 2 ประเด็น คือ คุณค่าของภาษาไทย และคุณลักษณะของภาษาไทยที่เอื้ออำนวยต่อการอยู่
ยงคงทน สรุปได้ดังนี้

1. คุณค่าของภาษาไทย พิจารณาในแง่ประโยชน์ของภาษาต่อสังคม แบ่งเป็น 8 ประการ
คือ “ใช้เป็นสื่อกลาง เสริมสร้างวัฒนธรรม ส่วนแวงเอกลักษณ์ พิทักษ์เอกราช ประสาทวิทยา
พัฒนาความคิด กอบกิจการงาน ประสานสามัคคี” ซึ่งหมายถึง ภาษาไทยเป็นสื่อกลางที่ก่อให้เกิด
ความ เข้าใจอันดีระหว่างคนไทย มีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนที่ใช้สื่อสารกันได้ ภาษาไทยยังเป็น

แกนกลางในการตีบทอควัฒนธรรมแขนงต่าง ๆ อันเป็นมรดกจากบรรพชน มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมีความสำคัญควบคู่กับความเป็นเอกราชของชาติไทย เป็นสื่อสำคัญในการศึกษาวิชาความรู้ต่าง ๆ ทั้งทางโลกและทางธรรม ช่วยให้บุคคลสามารถพัฒนาความคิดของตนได้ อีกทั้งยังเป็นพาหะของความคิดในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลในวงงานทุกระดับ ช่วยให้เกิดความเข้าใจอันดีเกิดมนุษยสัมพันธ์อันจะทำให้กิจการราบรื่น ซึ่งหากทุกวงงานรู้จักใช้ภาษาไทยติดต่อสื่อสารระหว่างกันให้มีประสิทธิภาพก็จะเกิดผลทางสร้างสรรค์ ทำให้ทุกคนมีกำลังใจที่จะทำงานเพื่อส่วนรวมยิ่งขึ้น วงงานนั้นก็จะมีเจริญก้าวหน้า นอกจากนี้ภาษาไทยยังช่วยประสานน้ำใจของชนในชาติให้สมัครสมานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย

2. คุณลักษณะของภาษาไทยที่เอื้ออำนวยต่อการอยู่ของชุมชน ประกอบด้วยคุณลักษณะ 8 ประการ คือ "ใช้อักษรแทนเสียง สำเนียงของคนตรี มีระดับของภาษา พัฒนามาตามกาลสมัย ใช้วิธีเรียงคำ สำนวนไทยหลากหลาย เขียนจากซ้ายไปขวา รสภาษาสุนทร" กล่าวคือ ภาษาไทยมีอักษรแทนเสียงทั้งสระ พยัญชนะและวรรณยุกต์ เป็นการอำนวยความสะดวกในการสร้างคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรณยุกต์นั้นทำให้ความหมายของคำแตกต่างกันไป และข้อดีของการมีวรรณยุกต์ใช้ในภาษาไทยก็คือ ทำให้ภาษาไทยมีเสียงไพเราะดูเสียงคนตรี เอื้ออำนวยต่อความไพเราะของบทร้อยกรองด้วย ภาษาไทยมีระดับของภาษา มีราชาศัพท์ใช้เป็นแบบแผน และมีการใช้คำให้เหมาะสมแก่กาลเทศะและบุคคล นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาในลักษณะเป็นพิธีการ เป็นทางการ และกึ่งทางการสอดคล้องกับสถานการณ์และกาลเทศะ คุณลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ภาษาไทยมีการพัฒนามาตามกาลสมัย เช่น เมื่อติดต่อกับชนชาติต่าง ๆ ก็มีการยืมคำภาษาอื่นมาใช้และมีการสร้างคำใหม่เป็นคำซ้อน คำประสม การทับศัพท์และคำสมาสเป็นต้น แม้กระทั่งเมื่อมีเครื่องพิมพ์และคอมพิวเตอร์ใช้ในวงการต่าง ๆ เรายังสามารถปรับอักษรไทยให้ใช้กับเครื่องมือเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี ลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของภาษาไทย คือการเรียงคำ ถ้าเรียงคำสับที่กันความหมายก็จะเปลี่ยนไป คุณลักษณะต่อมา คือ การมีสำนวนหลากหลายเป็นคำกลาง นำไปใช้ได้เมื่อใดก็ได้ ทิศทางการเขียนภาษาไทยนั้น เขียนจากซ้ายไปขวา สอดคล้องกับหลักสากลและประการสุดท้ายในเรื่องรสภาษาสุนทรนั้นก็คือ การที่กวีนำถ้อยคำที่เลือกสรรและกลั่นกรองอย่างดี มาเรียงร้อยเป็นภาษากวีด้วยศิลปะก่อให้เกิดจินตภาพ มีการใช้อุปมาอุปไมย การใช้สัญลักษณ์ การเน้นความสะเทือนอารมณ์หรือกลวิธีอื่น ๆ ตามภูมิปัญญาของกวีที่สามารถถ่ายทอดความคิดนึกอันลึกซึ้งจับใจผู้อ่านผู้ฟังพร้อมทั้งฝากสารอันมีคุณค่าไปสู่ผู้อ่านซึ่งสามารถรับสารเหล่านั้นได้ตามที่กวีต้องการ

สุจวิต เทียรชอบและสายใจ อินทรมพรรษ์ (2538: 4-5) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของภาษาไทยสรุปได้ว่า ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ เป็นเอกลักษณ์แสดงความเป็นไทย เป็นศูนย์รวมน้ำใจก่อให้เกิดความรู้สึกร่วมกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

เป็นต้นแสดงความเป็นเอกราชของชาติไทย แสดงถึงวัฒนธรรมที่คนไทยภาคภูมิใจ อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็นเครื่องมือในการศึกษาสรรพวิทยาการต่าง ๆ และเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพทุกสาขาคดคนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของชาวต่างชาติบางกลุ่ม

แม้มาส ชาวลิต (2539: 6) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไว้สรุปได้ว่า ภาษามีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องแสดงภูมิปัญญาและอัจฉริยภาพของคนในแต่ละชาติและมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละชาติจึงทำให้ชาติต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับภาษามากแม้ชาติที่เคยเป็นอาณานิคมของประเทศตะวันตก เมื่อได้รับอิสรภาพก็จะเน้นการฟื้นฟูภาษาของตนเป็นภาษาประจำชาติอย่างเร่งด่วน นอกจากนี้ แม้นมาส ชาวลิตยังได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทย ตั้งแต่สมัยโบราณไว้ว่า

“...พระมหากษัตริราชของไทย นับแต่โบราณสมัยเมื่อได้ทรงรวบรวมกำลังเป็นปึกแผ่นเป็นบ้านเมืองของคนไทยแล้วก็ได้ทรงใช้ภาษาไทยในด้านการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ กฎหมาย ศาสนา และวรรณคดี ให้ภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้บันทึกและถ่ายทอดวิชาความรู้ ถ่ายทอดพระราชกรณียกิจและพระราชวินิจฉัยในด้านต่าง ๆ กระจายไปสู่ข้าราชการและประชาชน เป็นสื่อสัมพันธ์ และผูกพันคนไทยต่างเผ่าต่างภาษาถิ่นเข้าไว้เป็นหนึ่งเดียวกัน ให้มีเอกภาพ และเอกลักษณ์ทางภาษา ลดการพึ่งพาอาศัยภาษาต่างประเทศให้น้อยลงเป็นลำดับจนคนไทยมีภาษาไทยและหนังสือไทย..”

สรุปได้ว่าภาษาไทย มีความสำคัญยิ่งสำหรับชาติไทยในฐานะเป็นสมบัติประจำชาติ แสดงเอกลักษณ์และเอกราชของชาติไทยแสดงถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ คนไทยใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสาร บันทึกเรื่องราว ถ่ายทอดวิชาความรู้และสร้างสรรค์ผลงานทั้งร้อยแก้วร้อยกรองเพื่อความบันเทิงและเป็นข้อคิดคำสอนให้แก่อนุชนรุ่นหลัง รวมทั้งใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้และประกอบอาชีพทุกด้าน ภาษาไทยจึงควรได้รับการดูแลเอาใจใส่และรักษาไว้เป็นของคู่ชาติไทยตลอดไป

ปัจจุบันนี้ การติดต่อสื่อสารกันในสังคมเป็นไปอย่างรวดเร็ว ด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศต่าง ๆ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้โลก “ไร้พรมแดน” ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตในด้านต่าง ๆ แม้แต่ภาษาไทยก็ได้รับผลกระทบอย่างมากจนเกรงว่าภาษาไทยจะถึงขั้นวิกฤต ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2539: 51-60) จึงได้เสนอแนวคิดในการรักษาภาษาไทยเรียกว่าบันได 9 ขั้น เพื่อจรรโลงภาษาไทยไว้สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. **รู้จักหลักภาษา** ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีหลักแน่นอน เช่นหลักในการสะกดคำ การอ่าน คำ การเรียงคำเข้าประโยค เป็นต้น ถ้าตั้งใจศึกษาหลักต่างๆ ให้อ่านจริงก็จะสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง

2. **พัฒนาทักษะทั้งสี่** ทักษะทั้งสี่คือ ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องต้องประกอบด้วยทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งพัฒนาทักษะการคิดด้วยเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3. **วรรณคดีพึงสนใจ** วรรณคดีเป็นสิ่งที่แสดงถึงภูมิปัญญาของผู้ประพันธ์และเป็นสมบัติตกทอดมาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ให้อ่านทั้งความรู้ คติชีวิตและสุนทรียภาพแก่ผู้อ่านควรค่าแก่การศึกษาและรักษาไว้สืบไป

4. **ฝึกนิสัยรักการอ่าน** เพราะการอ่านมีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือสำหรับหาความรู้ ช่วยให้จิตใจมีความสุขและความเพลิดเพลินการฝึกนิสัยรักการอ่านจะช่วยให้มีการจรจองภาษาไทยไว้ได้เพราะนอกจากจะเกิดประโยชน์แก่ผู้อ่าน คือเป็นการเพิ่มพูนสติปัญญาให้ตนเองแล้ว ก็ยังเป็นการส่งเสริมนักเขียนนักประพันธ์ให้มีกำลังใจที่จะสร้างสรรค์หนังสือต่อไป

5. **งานเขียนเพียรฝึกฝน** การเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาฝึกฝนนานกว่าทักษะอื่น จะต้องรู้จักถ่ายทอดความคิดออกเป็นตัวหนังสือด้วยถ้อยคำสุภาพที่สละสลวยและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของตน สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ ต้องมีแนวคิดที่กระชับชัดและเป็นแนวคิดเชิงสร้างสรรค์ด้วย ผู้ที่จะเขียนหนังสือได้ดีจึงต้องมีความพากเพียรฝึกเขียนอยู่เสมอ

6. **ชื่อมวถนตั้งวร** หมายความว่าถ้าชื่อมวถนทั้งหลายตั้งวรเรื่องการใช้ภาษาไทยว่าอาจส่งผลทั้งในทางสร้างสรรค์และทางทำลายไปสู่มวถนในวงกว้าง และทำหน้าที่ของตนด้วยความระมัดระวังแล้วก็จะประโยชน์มากแก่ภาษาไทย

7. **แต่งภาพยกตอนเพณใจ** หมายถึง ให้อ่านฝึกแต่งคำประพันธ์ต่างๆ เพื่อความเพลิดเพลินเจริญใจและเป็นการช่วยกันอนุรักษ์รูปแบบของบทหรือกรอนชนิดต่างๆ ไว้เป็นสมบัติทางปัญญาของไทยสืบไป

8. **แก้ไขสิ่งบกพร่องการรู้จักแก้ไขสิ่งบกพร่องในการใช้ภาษาไทยช่วยให้จรจองภาษาไทยไว้ได้** เช่น การแก้ไขการออกเสียง ร ล การออกเสียงควบกล้ำไม่ถูกต้อง แก้ไขการออกเสียงวรรณยุกต์ผิดเพี้ยน เป็นต้น

9. **สอดคล้องวัฒนธรรมไทย** ภาษาไทยเป็นสาขาหนึ่งของวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กับวัฒนธรรม เห็นได้จากการใช้ภาษาพูดที่คำนึงถึงมารยาท และความเหมาะสม การใช้ภาษาไทยให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมไทยจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก

จากข้อเสนอนี้จะเห็นได้ว่าการจรรโลงภาษาไทยไว้ต้องอาศัยการปลูกฝังนิสัยเยาวชนให้รักภาษาไทย พัฒนาศักยภาพในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามแบบแผน รู้จักแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษา รวมทั้งปลูกฝังนิสัยรักการอ่านเขียน ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการเรียนการสอนในโรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยดำรงรักษาภาษาไทยให้คงอยู่คู่ชาติไทยสืบไป วิชาภาษาไทยจึงเป็นวิชาบังคับของหลักสูตรทุกระดับ เพื่อมุ่งให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้แคล่วคล่องว่องไวและถูกต้องตามแบบแผนของภาษา แต่การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยกลับไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรเพราะมีปัญหาหลายด้านทั้งที่เกี่ยวกับตัวครู นักเรียน หลักสูตรและปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาหลักภาษาไทยเป็นวิชาที่นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่ายากและไม่ชอบเรียน ทั้ง ๆ ที่เป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อการศึกษานักเรียน

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์ (2538) กล่าวถึงหลักภาษาไทยสรุปได้ว่าเป็นหลักเกณฑ์ที่จะช่วยควบคุมคนไทยให้ใช้ภาษาไทยเป็นแบบแผนเดียวกันทั่วประเทศ และการที่ผู้ใช้ภาษาพยายามใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักภาษาจะเป็นการช่วยอนุรักษ์ภาษาไทยให้ยืนยงเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยสืบต่อไป นอกจากนี้ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์ ยังกล่าวถึงการสอนหลักภาษาไทยว่ามีความสำคัญและมีประโยชน์หลายประการด้วยกันซึ่งพอจะสรุปได้ ดังต่อไปนี้

1. ครูที่สอนหลักภาษาไทยได้ดี จะช่วยให้นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทย และเห็นความจำเป็นที่จะต้องมีหลักภาษาไทย เพื่อเป็นระเบียบแบบแผนให้คนไทยใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วประเทศ
2. การสอนหลักภาษาไทย จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาไทยเป็นอย่างดี และสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้ถูกต้อง
3. เป็นการอนุรักษ์ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ และเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยให้คงอยู่ตลอดไป
4. เป็นหลักยึดในการรักษาภาษาให้คงรูป แม้ภาษาจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือวิวัฒนาการไปบ้างตามธรรมชาติของภาษา ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงไปมากหรือรวดเร็วจนเกินไป
5. หลักภาษาจะช่วยให้วิวัฒนาการหรือความงอกงามของภาษา เป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน
6. เพื่อให้นักเรียนได้ซาบซึ้งในคุณค่าของภาษาไทย และเห็นความจำเป็นในการที่จะต้องใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามลักษณะของภาษา
7. การสอนหลักภาษาไทยที่ดีจะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนเกิดความรู้สึกสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภาษาไทย และเล่นสนุกสนานกับภาษา ทำให้นักเรียนมีความงอกงามทางภาษามากยิ่งขึ้น

8. การสอนหลักภาษาที่ดีช่วยให้นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาที่ดีและเป็นแรงกระตุ้นหรือแรงบันดาลใจให้นักเรียนศึกษาต่อแขนงภาษาในระดับอุดมศึกษาต่อไป

9. การสอนหลักภาษาโดยการทำให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้า หรือรวบรวมข้อมูลทางภาษาต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นแนวทางสำคัญในการสำรวจหรือวิจัยค้นคว้าทางภาษาต่อไป

หลักภาษาไทยมีความสำคัญและมีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและประเทศชาติ การสอนหลักภาษาไทยจึงควรช่วยให้นักเรียนเห็นความสำคัญและคุณค่าของภาษาไทย มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาไทย มีความรู้พื้นฐานทางภาษาที่ดีและส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลทางภาษาเพื่อเป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยทางภาษาต่อไป แต่การเรียนการสอนวิชาหลักภาษาไทยก็ยังเป็นปัญหามากตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน ทั้งด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน เทคนิคการสอน และปัญหาความไม่สนใจหรือความเบื่อหน่ายการเรียนของนักเรียน อันเป็นผลให้เกิดปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ

กรมวิชาการ (2539: 52) ประเมินคุณภาพทางการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาในปี พ.ศ. 2533 และ พ.ศ. 2536 พบว่าสมรรถนะของนักเรียน ในด้านความรู้ความคึกคักยังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำทุกด้าน โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และเกินครึ่งเพียงเล็กน้อยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนี้ความสามารถในเรื่องภาษายังอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุงทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ปัจจุบัน นักเรียนมีผลการเรียนค่อนข้างอ่อนแอแม้แต่วิชาภาษาไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านหลักภาษาซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการใช้ภาษาไทย ดังผลการวิจัยของสุปราณี แสนจิตร (2525) ซึ่งพบว่า ความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยมีความสัมพันธ์โดยตรงกับทักษะการใช้ภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 โดยที่ความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยมีความสัมพันธ์สูงสุดกับทักษะการอ่าน รองลงมาเป็นทักษะการเขียน การฟัง และการพูด ตามลำดับ อันหมายถึงนักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจหลักภาษาไทยสูงจะมีทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดที่ดี นั่นคือนักเรียนที่มีความรู้ความเข้าใจหลักภาษาไทยจะมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้ดีสอดคล้องกับคำกล่าวของปรีชา ช้างขวัญอิน (2525: 2) ที่ระบุว่า "ผู้ที่ใช้ภาษาได้ดี ต้องรู้จักหลักภาษาอย่างลึก"

ความรู้ความเข้าใจหลักภาษาไทยเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง นักเรียนควรทบทวนความรู้หลักภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีความรู้ความสามารถน้อยในวิชาหลักภาษาไทย จำเป็นต้องหาโอกาสฝึกฝนให้มากและจากการศึกษาผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเรียนหลักภาษาไทย

เพราะเห็นว่าเป็นวิชาที่เข้าใจยากและน่าเบื่อหน่าย นักเรียนมักมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาหลักภาษาไทย ทำให้ไม่สนใจเรียนและเกิดผลเสียต่อการเรียน จึงเป็นเหตุให้การใช้ภาษาไทยของนักเรียนผิดพลาด บกพร่องมากยิ่งขึ้น

การใช้ภาษาไทยผิดพลาดของนักเรียนในปัจจุบันนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากปัญหาการเรียนอ่อนในวิชาหลักภาษาไทย พบทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและระดับอุดมศึกษา นับว่าเป็นปัญหาเรื้อรังที่มีผลกระทบต่อเนื่องกันทุกระดับ ครูภาษาไทยจำเป็นต้องหาทางแก้ไขอย่างเร่งด่วนโดยทั่วกันทุกระดับ ดังที่สนิท สัตโยภาส (2538: 344) กล่าวไว้สรุปได้ว่าการจัดให้มีการสอนเสริมความรู้หลักภาษาไทยเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหานี้ได้ ครูภาษาไทยจึงควรวางวิธีการเสริมความรู้หลักภาษาไทยให้นักเรียนอย่างหลากหลายเพื่อดึงดูดความสนใจและเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนฝึกฝนความรู้หลักภาษาไทยมากขึ้น

การสอนเสริมความรู้ให้นักเรียนมีความจำเป็นเช่นเดียวกับการสอนซ่อมเสริมเพราะเป็นการสอนหรือการใช้วิธีการต่าง ๆ ซึ่งนอกเหนือไปจากการสอนปกติ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนของนักเรียน ช่วยให้เรียนดีขึ้นหรือเรียนได้ทันเพื่อนและช่วยสอนเสริมความรู้ใหม่ ๆ เพื่อให้นักเรียนมีความรู้และทักษะมากขึ้น วิธีการสอนวิธีหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายและบรรยากาศในห้องเรียนสนุกสนาน ตลอดจนช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ก็คือการใช้สื่อหรือเทคโนโลยีทางการศึกษา ดังผลการวิจัยของศิริวรรณ ไชยภักดิ์ (2530) ซึ่งพบว่ามีส่วนช่วยให้เทคโนโลยีไปใช้ในการสอนซ่อมเสริมและสอนเสริม ดังเช่น นวัตกรรมหรือวิธีการใหม่ อุปกรณ์หรือเครื่องมือใหม่ ๆ เช่น โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ และวัสดุอุปกรณ์การสอนแนวใหม่ที่ผลิตขึ้นมาเพื่อสอนซ่อมเสริมและสอนเสริม โดยเฉพาะซึ่งอาจจะเป็นบทเรียนสำเร็จรูป วิดีทัศน์ แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ทั้งนี้โดยยึดหลักว่าเป็นเทคนิคการสอนที่แตกต่างจากการสอนในชั้นเรียนปกติ ซึ่งเหมาะกับความสนใจและวัยของนักเรียนอีกทั้งตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่นักเรียนมีความบกพร่อง

ปัจจุบันวิทยาการและเทคโนโลยีของโลกมีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว คอมพิวเตอร์เข้ามามีบทบาทสำคัญกับทุกวงการทั้งทางด้าน วิทยาศาสตร์ การแพทย์ ธุรกิจ บันเทิง รวมทั้งในวงการการศึกษาซึ่งนานาประเทศต่างให้ความสำคัญ ดังเช่น ศรีศักดิ์ จามรมาน และกนกวรรณ ว่องวัฒนสิน (2539) ได้กล่าวไว้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกาในสมัยประธานาธิบดี ไอเซนฮาว ระบุว่า “แต่เดิมความเป็นเลิศด้านการศึกษาของอเมริกานั้นชาวอเมริกันจะต้องมีความรู้ 3 อย่าง คือ อ่านออก เขียนได้ และคิดเลขเป็น แต่ในยุคของคอมพิวเตอร์นั้นชาวอเมริกันจะอยู่รอดปลอดภัยได้ต้องมีความรู้ 4 อย่าง คือ อ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็น และใช้คอมพิวเตอร์เป็น” นอกจากนี้

ประธานาธิบดีคลินตันได้ประกาศบัญญัติ 10 ประการในการปฏิรูปการศึกษาของสหรัฐอเมริกาซึ่ง 1 ใน 10 ประการนั้น คือ “ปลูกฝังทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศให้เด็กอเมริกันรุ่นใหม่” โดยกำหนดเป้าหมายว่า ภายในปี ค.ศ. 2000 ชั้นเรียนและห้องสมุดของทุกโรงเรียน จะต้องต่อเข้ากับระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาการสอนและการค้นคว้า แม้นในสิงคโปร์และมาเลเซียก็มีการผลักดันให้ปฏิรูปการศึกษาโดยเน้นเทคโนโลยีสารสนเทศ จัดหาคอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์ให้แก่โรงเรียนภายในประเทศเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนด้วยเช่นกัน

การจัดการเรียนการสอนโดยนำคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในการเรียนการสอนเรียกว่า “คอมพิวเตอร์ช่วยสอน” (computer assisted instruction) หรือ ซีเอไอ (CAI) เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยให้นักเรียนเรียนได้ด้วยตนเอง การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนแต่ละคนได้เรียนและพัฒนาผลการเรียนตามความสามารถของตนโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่เรียนอ่อนสามารถเรียนเสริมจากคอมพิวเตอร์ได้ ดังที่ ฮาพล สวงวนศิริธรรม (2528: 37) ได้เสนอความเห็นไว้สรุปได้ว่าการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการสอนจะเป็นการช่วยแก้ปัญหา นักเรียนเรียนอ่อนได้มาก และจากผลการวิจัยของเชน ลิน ซี คูลิกและเจมส์ เอ คูลิก (Chen Lin C. Kulic and James A. Kulic, 1991) ซึ่งศึกษาการเปรียบเทียบการเรียนโดยใช้และไม่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน พบว่าการเรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนช่วยให้นักเรียนเรียนดีขึ้น ดังนั้น หากครูสามารถสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไว้ใช้ในการเรียนการสอนได้ ก็จะเกิดประโยชน์โดยตรงต่อนักเรียนและยังเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระในการสอนเสริมของครูได้อีกทางหนึ่ง

การนำคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในการเรียนการสอนมีผลดี ก็คือ ช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจ สนุกสนานต่อการเรียน ดังที่ อังฉรา ชิวพันธ์ (2539) กล่าวไว้ว่าสรุปได้ว่า ถ้าเด็กได้ลงมือสร้างงานด้วยตนเองก็จะรู้ดี ขอบและภูมิใจที่เขาจัดทำได้ด้วยตัวของเขาเอง โดยผ่านสื่อเทคโนโลยี เราสามารถนำคอมพิวเตอร์มาใช้ได้อย่างมีประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ทั้งแก่ผู้บริหารการศึกษา ผู้ปกครองและตัวเด็กเอง ดังที่ อุษณีย์ โพธิสุข และอรพรรณ พรสิมา (2539) กล่าวถึงสื่อประเภทนี้สรุปได้ว่าเริ่มมีอิทธิพลเพิ่มมากขึ้นและทำให้เกิดการพัฒนาขององค์ความรู้แบบทวีคูณมากกว่าสื่ออื่น ๆ อีกมากมายเพราะสื่อประเภทนี้นั้นการตอบสนองเป็นรายบุคคลสูงที่สุดการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนรู้ของเด็ก ๆ เป็นสื่อกระตุ้นการเรียนรู้ที่สามารถรู้ผลได้ทันที มีบทเรียนจำนวนมากที่สามารถจำลองการทดลองช่วยให้ไม่สิ้นเปลืองทรัพยากรธรรมชาติและ การลงทุนหรือป้องกันอันตรายได้ นักเรียนที่มีปัญหาเรื่องการเรียนสามารถใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการเรียนที่เหมาะสมกับความสามารถของตนได้โดยที่คอมพิวเตอร์จะให้การตอบสนองที่เป็นจริงในทางบวกรู้ผลทันที นักเรียนจะสนุกสนานในการเรียนและประสบความสำเร็จมากขึ้น

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) กำหนดให้มีการปฏิรูประบบการเรียนการสอนโดยพัฒนาผู้เรียน และพัฒนาครูให้มีศักยภาพในการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพ สามารถดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเป็นสุข ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีนโยบายสนับสนุนการนำเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งคอมพิวเตอร์มาใช้ในวงการศึกษาอย่างจริงจังเห็นได้จาก แนวทางปฏิรูปการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2539 - 2550 ซึ่งกำหนดให้มีการปรับปรุงคุณภาพการศึกษา โดยมีแนวทางปฏิรูป 4 ด้านคือ สถานศึกษา ครูและบุคลากรทางการศึกษา หลักสูตรและกระบวนการสอน และระบบบริหารการศึกษา โดยเฉพาะการปฏิรูปครูและบุคลากรทางการศึกษาได้กำหนดไว้ว่า "...ให้ครูทุกคนเพิ่มพูนความรู้และพัฒนาทักษะในรูปแบบต่างๆอย่างต่อเนื่องทั่วถึงและทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเทคโนโลยี" และในด้านหลักสูตรและกระบวนการสอนได้กำหนดให้ "...เร่งปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้บังเกิดผลในการปฏิบัติอย่างมีคุณภาพโดยพัฒนารูปแบบ เทคโนโลยี นวัตกรรมการสอน.... ปรับปรุงการสอนให้มีความหลากหลายทั้งรูปแบบและเนื้อหา..." นอกจากนี้ยังมีกำหนดไว้ในบัญญัติ 10 ประการของโรงเรียนในอุดมคติว่า "...เป็นโรงเรียนที่มีความพร้อม...มีห้องเรียน ห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์..."

เห็นได้ว่าการนำคอมพิวเตอร์ไปใช้ช่วยในด้านการเรียนการสอนกำลังมีความสำคัญและมีความจำเป็นมากขึ้น มีการนำไปใช้สอนทั้งในระดับมหาวิทยาลัย และในระดับโรงเรียน ดังที่ นางนุชวรรณวณะ (2539) กล่าวไว้สรุปได้ว่าการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการศึกษาในโรงเรียนกำลังเป็นสิ่งที่ทำพ่าย และเมื่อเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ได้รับการพัฒนาให้มีความสามารถและศักยภาพสูงขึ้น แต่ราคากลับลดลงเรื่อยๆ การนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในวงการต่างๆ จึงยิ่งทวีความนิยมมากขึ้น โดยเฉพาะในระดับโรงเรียน

กิดานันท์ มลิทอง (2536) กล่าวถึงการนำคอมพิวเตอร์ไปช่วยในด้านการเรียนการสอนสรุปได้ว่าเป็นการนำหลักการของบทเรียนโปรแกรม (program instruction) และเครื่องช่วยสอน (teaching machine) มาผสมผสานกัน แต่คอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนดีกว่าบทเรียนโปรแกรมหลายประการ เช่น มีความจุความจำมากกว่า สามารถจัดเก็บและนำเสนอเนื้อหาได้เร็วกว่า สามารถกระตุ้นความสนใจ โดยเสนอบทเรียนด้วยตัวอักษร ภาพกราฟิก ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว มีสี เสียงที่น่าสนใจ ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนได้ทันที มีการเสริมแรง มีการบันทึกและประเมินผลการเรียนได้ นอกจากนี้ ยิน ภู่วรรณ (2527) ยังให้ข้อคิดเห็นสรุปได้ว่าคอมพิวเตอร์ช่วยสอนช่วยให้คนเก่งเรียนเก่งขึ้น และคนอ่อนสามารถพัฒนาให้มีมาตรฐานสูงขึ้น ผู้เรียนสามารถได้ตอบกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอนได้โดยไม่ต้องกลัวการลงโทษ ประหยัดเวลาได้มากกว่าการสอนด้วยวิธีอื่นในการเรียนเนื้อหาที่เท่ากัน นอกจากนี้ ปรีชา

สุวรรณพินิจ (2540) ได้แสดงความคิดเห็นไว้สรุปได้ว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอนยังเหมาะกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางศึกษาด้วยตนเองตามความสามารถ โดยใช้เป็นสื่อสองทางที่ได้ตอบกับผู้เรียนได้

การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนใช้หลักทฤษฎีทางจิตวิทยา ดังที่ กิดานันท์ มลิทอง (2536) กล่าวถึงหลักทฤษฎีที่ใช้อ้างอิงในการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสรุปได้ว่าอาศัยแนวคิดจากทฤษฎีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง โดยจะกระตุ้นด้วยการให้สิ่งเร้าแก่ผู้เรียน ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเนื้อหาของบทเรียนโดยตรง มีการประเมินการตอบสนองของผู้เรียนให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อการเสริมแรง และให้ผู้เรียนเลือกสิ่งเร้าลำดับต่อไป

การนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอน สามารถนำเสนอบทเรียนได้หลายรูปแบบ ดังเช่น ปรีชา สุวรรณพินิจ (2540) กล่าวถึงรูปแบบของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนไว้สรุปได้ว่า มีรูปแบบการสอนหรือการสอนเนื้อหาใหม่ (tutorial) ฝึกทบทวน (drill and practice) การสร้างสถานการณ์จำลอง (simulation) เกมการสอน (instructional games) การแก้ปัญหา (problem solving) การทดสอบ (testing) เป็นต้น

บทเรียนคอมพิวเตอร์รูปแบบการสอนหรือการสอนเนื้อหาใหม่ สามารถใช้สอนแทนครูได้ ขั้นตอนการสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนรูปแบบการสอนเพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ตามกระบวนการเรียนการสอนของกาเย่ (Gagne) โดยสรุป มีดังนี้ คือ มีการเร้าความสนใจของผู้เรียน บอกวัตถุประสงค์ของการใช้บทเรียน ทบทวนความรู้เดิม การเสนอเนื้อหาใหม่ซึ่งแนวทางในการเรียนรู้ กระตุ้นการตอบสนอง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การทดสอบความรู้ การจำและนำไปใช้ โดยมีหลักสำคัญ คือ ต้องพยายามทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าใกล้เคียงกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกติ รูปแบบการสอนชนิดนี้จึงเป็นกระบวนการที่มีความสมบูรณ์และเหมาะสมที่จะให้นักเรียนใช้ศึกษาได้ด้วยตนเอง บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีลักษณะเป็นกรอบเนื้อหาและกรอบคำถาม นักเรียนสามารถโต้ตอบกับเครื่องตามบทเรียนได้ตามคำฟัง โดยการกดแป้นตัวอักษรหรือคีย์เม้าส์ที่เรียกว่าการคลิก (click) คอมพิวเตอร์จะตรวจและวิเคราะห์คำตอบ รวมทั้งแสดงผลถูกผิดทันที นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ที่ละเอียดขึ้นอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ คอมพิวเตอร์ยังสามารถให้แสง สีและเสียงได้อันเป็นคุณสมบัติพิเศษกว่าบทเรียนสำเร็จรูปตามปกติ ซึ่งย่อมปลูกเร้าความสนใจของนักเรียนได้ดีกว่า และทำให้นักเรียนมีความสนุกในการเรียนเพิ่มมากขึ้น อันจะส่งผลให้การเรียนพัฒนาขึ้นได้

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ในการสอนเสริมความรู้วิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัย

เกมและเทคโนโลยี สังกัดกรมอาชีวศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเสริม วิชาภาษาไทย ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเสริม หลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี

สมมุติฐานการวิจัย

เจมส์ คูลิก, เซนลิน คูลิกและปีเตอร์ โคเฮน (James Kulik, Chen-Lin Kulik and Peter Cohen, 1983) ศึกษาผลการวิจัยเกี่ยวกับการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จำนวน 54 เรื่องพบว่า มีงานวิจัยจำนวน 37 เรื่องสรุปว่าการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนทำให้นักเรียนมีผลการเรียน สูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติ นอกจากนี้ วีระศักดิ์ สุนทรวิภาต (2530) ซึ่งทำวิจัยเรื่องการ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ จากการเรียนเสริมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มที่เรียนจากครู กับกลุ่มที่เรียนจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอน พบว่านักเรียนที่เรียนเสริม จากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์สูงกว่านักเรียนที่เรียนเสริมจากครู อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับเลิศ สถิติโกศล (2530) และร่ำภา มีวิทย์ดี (2537) ที่ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่านักเรียนที่ได้ รับการสอนแบบอธิบายและแสดงเหตุผล รวมทั้งการใช้บทเรียนแบบโปรแกรมและการใช้หนังสือ แบบฝึกหัด ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานการวิจัยดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของกลุ่ม ทดลองที่เรียนเสริมหลักภาษาไทยโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่ง เรียนเสริมหลักภาษาไทยโดยครูเป็นผู้สอน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นปีที่ 1 ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัย เกษตรและเทคโนโลยี สังกัดกรมอาชีวศึกษา

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนเสริมหลักภาษาไทยด้วยการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการเรียนเสริมหลักภาษาไทยโดยครูเป็นผู้สอน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี

3. เนื้อหาวิชาในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน คือ วิชาหลักภาษาไทย ว่าด้วยเรื่อง ระบบเสียงในภาษาไทย หลักการใช้อักษรไทย และการเขียนคำสะกดยาก อันเป็นความรู้พื้นฐานของการเรียนวิชาภาษาไทย ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นแบบวัดผลการเรียนด้านพุทธิพิสัย คือ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. วิชาหลักภาษาไทย หมายถึง เนื้อหาวิชาหลักภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เรื่อง เสียงในภาษาไทยและหลักการใช้อักษรไทย ซึ่งแบ่งเป็น 9 เรื่อง ได้แก่ ระบบเสียงในภาษาไทย รูปและเสียงสระ การใช้สระ (อะ อือ เอะ โอะ เอาะ ออ เออ อัว ฤ ฦ ฦ ฦ ใ ใ) รูปและเสียงพยัญชนะ ไตรยางศ์ มาตราตัวสะกด คำเป็น คำตาย รูปและเสียงวรรณยุกต์ การประสมอักษร และเรื่องการเขียนคำสะกดยาก ซึ่งแบ่งเป็น 3 เรื่อง ได้แก่ การเขียนคำยาก การเขียนคำพ้องเสียง และการเขียนคำที่มีกาวนด์

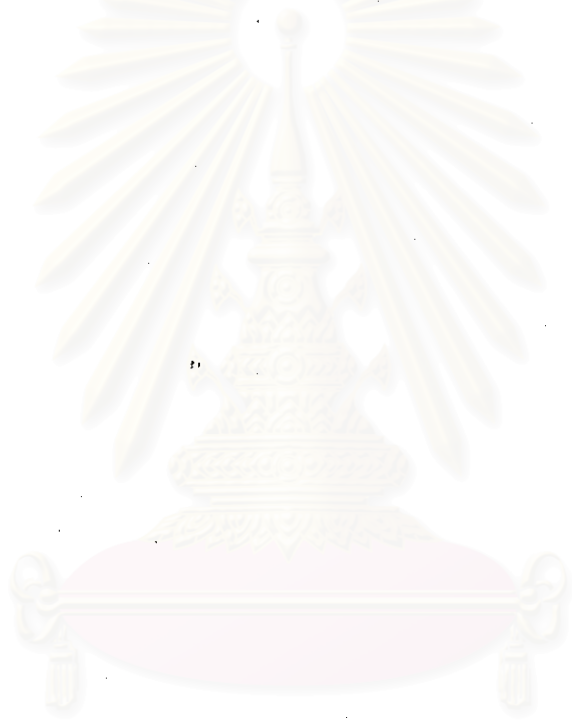
2. การเรียนเสริมโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนเพิ่มขึ้นจากการเรียนการสอนที่จัดตามปกติ เพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้และแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนของนักเรียนโดยใช้บทเรียนหลักภาษาไทยที่สร้างด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปนำเสนอเนื้อหาบทเรียน โดยใช้รูปแบบบทเรียนหลายรูปแบบประสมกันสำหรับใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ เช่น รูปแบบการสอน (tutorial instruction) สถานการณ์จำลอง (simulation) และการทดสอบ (test) เป็นต้น โดยการนำเสนอเนื้อหาและแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนอ่าน ทำความเข้าใจ ได้ตอบกับ บทเรียนและทำแบบฝึกหัดโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนดียิ่งขึ้น

3. การเรียนเสริมโดยครูเป็นผู้สอน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนเพิ่มขึ้นจากการเรียนการสอนตามปกติเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้และแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนของนักเรียนโดยครูเป็นผู้สอน ใช้วิธีการและกิจกรรมประสมประสานตามแผนการสอนที่สร้างขึ้น เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และเข้าใจเนื้อหาของบทเรียนดียิ่งขึ้น

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสริมหลักภาษาไทย หมายถึง ความรู้ความสามารถในการเรียนเสริมหลักภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ปวช. 1 ซึ่งวัดได้เป็นคะแนนจากการตอบแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางให้ครูภาษาไทยใช้ในการจัดการเรียนการสอนเสริมวิชาภาษาไทยต่อไป
2. เป็นแนวทางในกรณีพิเศษเพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทย
3. เป็นแนวทางให้ผู้สนใจได้ศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย